Ung älskar gammal

Novell

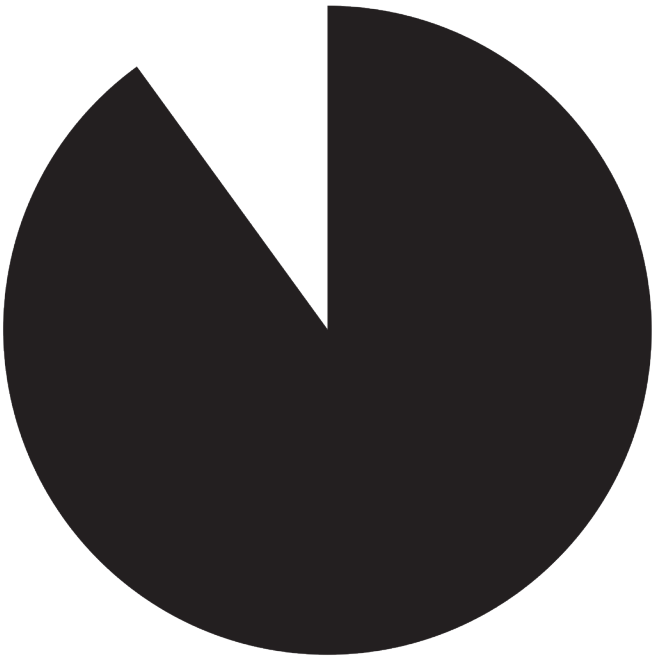

Simon K. Jensen

Ung älskar gammal

Det är omöjligt att befinna sig i huvudstaden utan att se årets slagord. *Kungen är död. Kommunismen är död. Kapitalismen är död. Länge leve Utjämningen.* Texten är skriven med stora ljusgröna bokstäver på en vacker bakgrund, en äng, en soluppgång, en skog eller något annat som gör folk lugna. Enorma lysande skyltar på byggnaderna, mindre affischer vid hållplatser och butiker. Överallt ser man resultatet av experternas arbete. Det är alltid kul när orden avslöjas och femte maj är en riktig festdag. I år är det tydligt att de vill slå fast att historien verkligen *går* framåt (i vintras spreds ju den där förfärliga boken).

Förra året var temat själva talet nittio, vårt lands heliga tal, men den kampanjen fick mycket kritik för att vara alldeles för tråkig för vanliga människor. Jag gillade att den bestod av flera korta slogans istället för ett långt. *Stay young, stay 90* var ju kul, men även de matematiska uttrycken tilltalade mig, alltså *20 + 70 = 69 + 21* och så vidare.

Jag promenerar den sista sträckan. Parken som omgärdar Tilldelningsenheten är vacker och många har redan samlats här trots att det är drygt två timmar tills allt börjar. De flesta går runt och tittar på sina möjliga blivande partners och hälsar på sina tidigare. Det finns även några få som gråter och kysser varandra.

Enligt kontraktet ska alla bära en tröja eller en jacka där åldern tydligt syns. Min har stora rosa siffror, 27, på mörkrött. Nästan alla modebutiker säljer åldersplagg. Du kan få allt från billiga t-shirts med ett enkelt tryck till dyra märkeskläder. Jag valde en liten tajt topp, så i kväll är det i alla fall en 63-årig man som blir lycklig.

Det är ju ingen självklarhet att ha sex första natten, men det brukar bli så för mig. Jag ser även fram emot det. Min förra man dog i november, inte för att jag brydde mig speciellt mycket om det. Han var tråkig, och vi hade tråkigt ihop. Men jag fick aldrig någon ersättare, märkligt nog. Och det blir ensamt att sova ensam.

Jag hoppas att min 63-åring blir lika bra som min 67-åring. Trots att det nu är tre år sedan vi skildes tänker jag ofta på vårt långa år tillsammans och ibland saknar jag honom. Men han är 71 nu, så jag kommer inte se honom här idag. Förra året träffade jag honom, och förmodligen var det sista gången vi sågs. Kanske är det därför jag minns varenda detalj.

– Där har vi äntligen en intressant kvinna. Det var ett tag sedan. Hur går det, M?

Den rösten var omöjlig att ta miste på. Och där stod han, lika lugn och stilig som alltid. Mörkblå kavaj, ljusblå skjorta. En mycket bred röd slips. Det tog ett par sekunder innan min blick fångade talet 70, i gult, strax under slipsknuten. Typisk för honom att tänja på reglerna. Han log mot mig, och jag andades in innan jag svarade.

– Hej Grass, vad skönt att se dig. Jo, det går bra. Du håller fortfarande stilen, ser jag.

Jag gav honom en omfamning och han talade igen med sin djupa röst. Eller, djup är nog fel ord, den är väl karismatisk, antar jag. Ord är hans specialitet, inte min.

– Ja, jag har inte gått i pension än. Vad med dig, har du blivit klar med din utbildning? Eller har du äntligen bytt till litteratur där du hör hemma?

Han skrattade, och ett hastigt känslomässigt undertryck hindrade mina ord under några sekunder.

– Du går väl aldrig i pension. Och ja, jag är numera legitimerad sjuksyster.

– Nej kanske inte i pension på det traditionella sättet. Men vi får se om blir jag så trött av min tjugoåring att jag ger upp allt. Och grattis. Är du redo att rädda några trafikoffer?

Han log och de vita tänderna var fortfarande vita. Vi småpratade och skämtade, men mellan alla leenden anade jag en viss melankoli i hans rynkiga ansikte. Efter en kort stund var vi tvungna att sluta. En högtalarröst talade om att nu var det dags, så vi kramades en sista gång och sedan sprang jag iväg.

Jag undrar vad han gör nu för tiden. Kanske sitter han ensam i strandhuset och läser med ett glas rödvin vid sin sida, men det är nog mer troligt att han tar en promenad längs sjön. Solen skiner. Jag hoppas han är nöjd i alla fall.

Strunt samma, *jag* är glad idag. Det hände något helt otroligt för tre dagar sedan. Jag blev uppringd av någon sorts sekreterare från Tilldelningsenheten.

– Hej, mitt namn är Asta. Jag ringer från Utjämningen, har du tid en stund?

– Hej, javisst.

– Jo, det gäller tilldelningen nu på torsdag. Vi skulle vilja be dig vara med på en intervju.

– En intervju?

– Ja, du passar perfekt. Det är flera utländska medier som gått ihop ... de brukar ju alltid dyka upp femte maj, men i år har de har frågat om vi kunde anordna en längre intervju. Ni får ett eget pressrum och allt.

– Varför just jag?

– Du är ung ... och de ville helst prata med en kvinna. Och i alla tidigare enkäter framgår det att din upplevelse av Utjämningen är enbart positiv. Dessutom är du änka, beklagar sorgen, och vi anser att det kan vara en bra infallsvinkel, men du får

naturligtvis prata om precis vad du vill. Det är inte en reklamintervju, utan vi vill visa en reali...

– Okej, jag är på. Jag ställer upp.

– Utmärkt, bra. Då säger vi så. Jag skickar över ett bud med en del bakgrundsinformation, statistik och allmänna fakta som vi gärna ser att du läser innan. Då flyter allt lite lättare.

– Får jag betalt för det här?

– Nej, tyvärr. Men du får se dig själv på tv. Det är ju spännande.

– Okej, jag fattar, inga problem. Är det något jag inte får säga? Vad med det där med Klausul 5 i kontraktet?

– Du får prata fritt om allting. Vi har inget att dölja och vill gärna att allt ska vara så öppet och ärligt som möjligt.

– Okej, det låter bra. När ska jag vara på plats?

– Allt står i de papper du får. Budet åker härifrån alldeles strax. Hör bara av dig om du har några ytterligare frågor. Ha en fortsatt bra dag.

I det ena av de tre häften jag fick hem fanns tabeller med ekonomi, befolkningsstatistik, deltagarprocenter, en genomgång av kontraktet samt juridiska förklaringar. Det andra var ren historia, och historien var mycket mer spännande än jag hade väntat mig. Slutligen fanns en folder med själva visionen och målet med Utjämningen. Jag läste igenom allt och insåg att det var många detaljer jag inte hade känt till förut.

Utjämningen startades för nästan hundrafemtio år sedan, det vet alla. Det var en period som präglades av välstånd, klimatförändringar och överbefolkning. Landet var tvunget att hitta lösningar på stora samhällsproblem, eller snarare var det hela planeten som måste ändras. Men vårt land var rikare än någonsin förr, och rikare än de flesta andra länder. Internationella rapporter och analyser slog fast att de samhälleliga förändringar som skulle rädda vår planet endast var möjliga om de bekostades av de rikaste av de rikaste, alltså förmögna stater, stora företag och ett fåtal superrika individer.

Det uppstod en hetsig debatt kring detta, nya politiska riktningar utvecklades och demonstrationer och tumult följde. En känd företrädare för *Pay Back*-rörelsen var den första som använde ordet *utjämning*, men då i ett helt annat sammanhang. Hon ville att de som blivit rika på nedsmutsningen av planeten skulle betala räkningen för upprensningen. Företrädare för de rikaste svarade att detta skulle kosta dem alla deras pengar, och det var då som *Pay Back*-representanten kallade

detta ”en välkommen rättvis utjämning”. Begreppen rättvisa och utjämning började diskuteras, revolutioner nämndes, och folk grupperade sig. Det fanns till och med en extremistisk grupp, *Utjämnarna*, som hotade med att ”spränga alla rika”.

De mest välbärgade bildade som svar en organisation som de nonchalant kallade *Makthavarna*. En av deras främsta retoriker blev känt för citatet om fruarna: ”Om du tycker att det är orättvist att jag är rik och du är fattig, så borde jag tycka att det är orättvist att din fru är ung och min är gammal. Om du vill ha utjämning så ge mig din unga fru, och jag ska ge dig pengar”. Detta gjorde inte stämningen bättre, men ett halvt år senare lugnade allt ner sig, och då var idén redan född. Så småningom grundades organisationen *Utjämningen* vars överskott gick till forskning inom de områden där behovet av nya lösningar var störst. Unga människor gick med frivilligt för att rädda planeten. Rika äldre människor betalade dyrt och gick med för att bli av ihop med unga människor och samtidigt rädda både planeten och deras eget anseende. Under årens lopp har upplägget justerats lite fram och tillbaka, men det nuvarande kontraktets utformning har inte ändrats på ett bra tag.

Jag har skolkat från mitt jobb och repeterat historia de senaste dagarna för jag vill absolut inte verka okunnig på tv. På biblioteket hittade jag en gammal bok med levnadsskildringar av första generationens utjämnare. Det var otroligt spännande läsning. Och naturligtvis har jag läst Hallman, vår tids stora svikare. Man måste känna sin fiendes argument lika bra som sina egna. Det lärde jag av Grass.

Nu är jag framme vid reception T14A. Här anmäler jag mig, och omedelbart leds jag av en vakt till det rum som ska användas för intervjun, som om de fruktar att jag ska ångra mig. Min ledsagare pekar på en stol i mitten av rummet och jag sätter mig framför ett virrvarr av projektörer, mikrofoner och kameralinser. Jag känner igen en del världskända logotyper, CNN, BBC, Al Jazeera, Fox News, men även många mindre bolag är närvarande. En halv meter från mitt ansikte ser jag en liten svart kula på en vit pinne med texten *Zez Network – News with Passion* och av någon anledning stirrar jag oupphörligt på den medan jag känner att min nervositet tilltar i styrka. Det här är större än jag trodde.

– Välkommen. Mitt namn är Erlando Schwelling. Efter en omröstning har vi journalister kommit fram till att det är jag som ska ha äran att intervjua dig idag. Jag hoppas du sitter bekvämt och är redo att börja? Det finns ett glas med vatten här ifall du behöver fukta stämbanden.

Först nu upptäcker jag att det sitter en person nära mig. Han är drygt femtio, tror jag. Jag tror till och med att jag har sett honom på tv ett par gånger. Han ler mot mig och verkar vänlig och jag blir aningen mindre stressad. Nu gäller det. Det här är min chans.

– Tack ... tack så mycket. Ja, jag är redo.

– Bra, börja gärna med att presentera dig med namn, yrke och ålder.

– Okej ... hej, allihopa. Mitt namn är Mina Mia. Jag arbetar som sjuksyster på universitetssjukhuset här i huvudstaden. Jag fyller 27 år idag.

– Tack, Mina. Och grattis på födelsedagen får jag väl säga.

Intervjuaren, vars namn jag redan har glömt, skrattar lite och tittar ut över lokalen. Det hörs enstaka små fnissningar, men sedan blir det tyst och han fortsätter.

– Det är inte alla våra tittare som vet vad det här handlar om. Kan du lite kortfattat beskriva principen bakom det ni kallar Utjämningen?

– Ja ... jag kan försöka.

Jag känner att jag börjar slappna av, men min mun känns väldigt torr, så jag lyfter glaset framför mig och tar en liten sipp. Försiktigt ställer jag tillbaka glaset. Sedan hör jag mig själv prata.

– Utjämningen är en icke-vinstdrivande organisation som idag ägs av staten. Ungefär 85% av vårt lands vuxna befolkning är med i organisationen. Principen bygger på talet nittio, alltså att summan av de två åldrarna i ett parförhållande ska vara 90. När man börjar som 20-åring blir man gift med en 70-åring. Ett år senare, den fjärde maj varje år, blir man skilt och dagen efter, alltså idag, gifter man sig med en ny person som är ett år yngre än den föregående partnern. Detta fortsätter till och med det året man fyller 70. På så sätt är summan alltid 90.

– Okej, du är 27 och ska gifta dig med en 63-åring idag. Om ett år fyller din man 64, och då gifter han om sig med en 26-åring?

– Ja precis, och om ett år gifter jag mig med en 62-åring. Varje år får man en yngre partner.

– Så man får aldrig ett äktenskap med en jämnårig?

– Jodå, när jag fyller 45 gifter jag mig med en 45-årig man. Och därefter kommer mina framtida män alltid att vara yngre än mig. När jag är 46 har jag en man på 44, och så vidare. Ändå tills jag fyller 70 och paras ihop med en 20-åring. Det blir mitt sista år. Därefter är man ej längre med i Utjämningen.

– Men är det inte sorgligt att inte få vara ihop med en ung människa när man själv är ung?

– Jag hade flera pojkvänner som tonåring. De tillhörde samma åldersgrupp som jag, och ska jag vara ärlig saknar jag inte det. Jag läste någonstans att kvinnans sexualitet

toppar runt fyrtio, men att det ofta kommer en andra topp runt sextio. Och då blir det perfekt att gifta sig med en man runt trettio.

Jag dricker åter en liten klunk vatten innan jag fortsätter.

– Men ett äktenskap handlar inte bara om sexualitet. Jag har fått kunskap och lärt mig otroligt mycket av mina tidigare män just för att de har varit mycket äldre än jag.

Intervjuaren nickar, och det dröjer ett par sekunder innan han talar.

– Jag förstår. Och här kommer vi in på ett omdiskuterat ämne. Är det skillnad på män och kvinnor i det avseendet? Jag menar, de flesta män på sjuttio vill nog gärna ha en relation med en tjugoårig kvinna, men vill de flesta sjuttioåriga kvinnor ha en kille på tjugo?

– Jag tror det, ja. De vill gärna ha ungdom, precis som alla människor vill.

– Men vad med de unga männen? Varför ställer de upp? Jag kan förstå att en ung kvinna kan få stort utbyte, även sexuellt, av en gammal man. Men varför väljer unga män att gå med i rörelsen när det innebär att de får vänta många år innan de får en vara tillsammans med en ung kvinna?

– Tja, vad ska jag säga ... de är hjältar ... och det är en fråga om kultur. Du kommer från en kvinnoförtryckande kultur. Våra unga män *hedrar* de gamla kvinnorna som ju själva gick med när de var helt unga och nu är det äntligen deras tur att njuta den ungdomliga kraften. Gamla kvinnor är kloka, de har mycket att ge. Och unga män är kåta, de vänjer sig vid en rynkig kropp. Eller kanske njuter de bara den visdom de får tillgång till, inte vet jag. Det fungerar, det är huvudsaken.

– Men det känns som att dessa unga män offrar sina liv?

– Absolut inte. Våra unga män lever fullt ut. De offrar inte sina liv. Det gör däremot era soldater som går i krig, eller era unga män som väljer att bli munkar och leva i celibat, eller unga kvinnor som blir nunnor för all del. Har man en kultur som backar upp dessa beslut, så känns det rätt. Och den kulturen har vi. Vi har ersatt den individuella romantiska kärleken med en kollektiv kärlek. Män älskar kvinnor, kvinnor älskar män. Gamla älskar unga, och hos oss, unga älskar gamla.

– Nu pratar du mycket om man och kvinna. Vad med den homosexuella delen av befolkningen? Eller de bisexuella? Eller andra minoritetsgrupper som inte definierar sig som man eller kvinna och inte följer den heterosexuella normen?

– Det är samma sak där. Gammal älskar ung. Ung älskar gammal. I Utjämningen finns det plats för alla. Om du är homosexuell gifter du dig med en av samma kön den femte maj. Är du bisexuell eller queer eller ... ja, i princip vad som helst, det

bestämmer du såklart själv ... så får du välja vilken kategori du vill tillhöra under det kommande året, eller ingen kategori alls ... det är bara att fylla i detta i den årliga blankett som alla lämnar in i mitten av april. Jag står registrerad som hetero, men om jag senare i livet känner för att pröva något nytt, så är det fritt fram, naturligtvis. Allt är tillåtet, och det finns även möjligheten att kryssa för andra önskemål, exempelvis om man vill ha en sjuk person som kräver extra mycket omsorg. En del unga väljer detta de första åren. Då gör de en god gärning och om det blir väldigt jobbigt, så vet de att de bara behöver stå ut i ett år, och därefter är det över. Sedan finns det självklart rutor för alla möjliga intressen och även en del udda sexuella preferenser ... det är ungefär som för era dejtingtjänster, antar jag. Blanketterna läsas in och Tilldelningsenheten har avancerad mjukvara som hjälper med att analysera allt och hitta bästa matchen.

– Okej, tack, då vet vi det. Men vad händer när man fyller 71 ... då är man ju ogift. Blir inte folk väldigt ensamma då?

– Inte i större utsträckning än i ert samhälle. Många flyttar ihop med andra jämnåriga, några gifter om sig och därutöver finns det självklart särskilda boenden för alla som behöver extra hjälp. Men det är få som gör det, senilitet är sällsynt hos oss. En del forskare anser att detta beror på att vi håller oss unga för att den yngsta i parförhållandet aldrig är äldre än 45.

– Vad jag vet finns inga vetenskapliga bevis för detta ... så låt oss nu inte spekulera och istället byta till ett lite mer allvarligt ämne. I de officiella broschyrer vi har läst står det att Utjämningen bygger på *frivillighet*. Men vi vet ju att detta inte är sant, eller hur?

– Både ja och nej. Det är fullständigt frivilligt, och gratis, att gå med i Utjämningen när man är tjugo. Men när man väl har underskrivit kontraktet, då är man bunden av det. Så man kan alltså inte välja att lämna Utjämningen förrän man fyller 71. Inte mer konstigt än ett kontrakt med militären.

– Jo lite, eftersom man får lön i militären.

– Ja, men vi får också lön kan man säga. Dels har vi ju vanliga jobb och bor och lever fritt på samma sätt som alla andra ... dels har vi hög status, och faktisk en sorts gemenskap. Folk hjälper varandra. En av mina tidigare män hjälpte mig ekonomiskt medan jag studerade, även efter att vi skildes.

– Det är inte riktigt samma sak som att få lön, men vi lämnar detta. Kan man gå med som 58-årig? Jag är 58, och nu är jag i och för sig redan gift, men om jag hade varit singel skulle jag vilja ha en flickvän på 32.

Jag hör en del skratt och lite mummel från gruppen av journalister, men jag ignorerar det och försöker svara så precist jag kan.

– Ja, du kan gå med även om du är 58. Men då kostar det pengar. Låt mig ta lite historia. När Utjämningen startade behövdes naturligtvis människor i alla åldrar för att det skulle fungera. Samhället behövde kapital och det kunde Utjämningen generera. De unga gick med för att säkra planetens överlevnad. Och det lyckades de ju med, som vi alla vet.

De gamla hade pengarna. Unga människor bidrar med tid. Gamla med pengar. Det var principen, och den lever kvar. Om du är äldre än tjugofem när du går med kostar det lite pengar. Jag har inte den aktuella prislistan här, men priset ökar ju äldre man är. Väldigt få över femtio har råd att gå med. Är du över sextio kostar det åtskilliga miljarder. Men idag är det mindre än 1% av medlemmarna som har köpt sin plats. Det är populärt att välja denna väg när man är helt ung.

– Vad händer om någon hoppar av Utjämningen? Och det måste väl hända att någon vill skilja sig i förtid?

– Skilsmässor är sällsynta och endast möjliga om det förekommer misshandel eller andra typer av övergrepp eller brottsliga aktiviteter inom äktenskapet. Det finns naturligtvis vänsterprassel, precis som i alla andra länder. Dock är det omöjligt för oss att ha sexuella relationer med någon utanför vår tilltänkta åldersgrupp.

– Hur är det möjligt?

– Med hjälp av en smart kemisk uppfinning. Jag känner inte till detaljerna, men jag vet att det finns 51 olika substanser, ett piller för varje åldersgrupp. Vi har gratis läkarvård och alla går på ett obligatoriskt läkarbesök varje månad. I det piller jag som tjugosexåring har fått det senaste året finns dels vitaminer anpassade till kön och ålder dels ett ämne som gör att mina kroppsvätskor innehåller gift nummer 26 samt motgift nummer 64. I det pillret som ges till sextiofyraåringarna finns motgiftet mot tjugosexåringarnas gift, och så är det för alla par där ålderssumman är 90. Om jag får i mig exempelvis svett eller saliv från en inkompatibel åldersgrupp så utlöser det en kraftig reaktion med kväljningar, andnöd och illamående. I värsta fall kan man behöva åka till sjukhuset.

– Är det frivilligt att skaffa barn?

– Ja, men enligt kontraktet endast när kvinnan är mellan 30 och 40. Det är för att undvika att fadern är alldeles för gammal. Det är alltid modern som har vårdnaden om barnet, men de flesta har bra kontakt med papporna. Vi anser att det är viktigt för barn att umgås med båda föräldrarna. För länge sedan var det helt förbjudet att

skaffa barn eftersom global överbefolkning var ett av de problem som Utjämningen ville lösa, men sedan många år har det som sagt varit tillåtet, och ungefär hälften av alla vi kvinnor väljer att föda ett eller två barn, men det finns i princip ingen gräns. Författaren Zarah Nome har åtta barn med åtta män, som ni säkert vet.

– Okej, då fick vi svar på det. Men vad med den så kallade Klausul 5?

Jag hör mummel i lokalen, några viskar med varandra och plötsligt ser jag hur många de är. Det måste vara minst hundra personer närvarande.

– Ja, Klausul 5. Ursprungligen, alltså från det året som staten köpte Utjämningen och fram tills att dödsstraffet avskaffades för ungefär fyrtio år sedan, så var straffet för att bryta kontraktet faktiskt döden, det stämmer. Sedan var straffet fängelse på livstid, men det ändrades och idag är straffet fängelse fram tills du fyller femtiofem, dock minst tio år. Så är det. Det är ingen hemlighet.

– Tack för ett ärligt svar. Nu skulle jag vilja ställa en fråga som kanske kan kännas väldigt provocerande för dig. Den tionde december förra året publicerades boken ”De utjämnade – folket som hjärntvättades”, skriven av avhopparen Tom H. Hallman som flydde för tio år sedan när han var trettiotvå för att undvika ett långt fängelsestraff. I denna bok beskrivs en verklighet som är helt annorlunda än den mer eller mindre idylliska bilden du målar. Vad är din syn på hans historia?

– Hallman har rätt till sin version av vad som hände. Han väljer att enbart fokusera på allt som är negativt, och då får man en mörk bild. Det samma sker även i era samhällen. Då och då är det någon cynisk misantrop som skriver en förödande kritik av din regim. Ni har också fängelser och slutna anstalter med människor som inte passar in, och vissa idéer är förbjudna. Författaren bakom pseudonymen B. Traven skrev att grundandet av en civilisation börjar med att man bygger ett fängelse. Och det har visat sig vara sant.

– Du verkar ganska beläst. Är det normalt för en sjuksyster?

– Vilken korkad fråga måste jag säga. Utjämningen gör att vi alla blir mycket allmänbildade för att vi umgås med äldre människor. Men du har rätt, jag är nog ganska beläst eftersom jag tidigare var gift med en professor i litteratur.

– Okej tack, vi ska strax avsluta här, men först en personlig fråga. Din förra man dog, så du är änka. Hur har det påverkat dig?

– Jag saknar någon att bo tillsammans med, någon att dela vardagen med. Men det var ett dåligt äktenskap, och jag gläder mig till att bli gift på nytt.

Jag hör lite utspridda skratt. Intervjuaren vinkar med handen, och det blir tyst.

– Kort och i klarspråk. När du tidigare sade att du fyller år idag, så stämmer väl inte det?

– Jo, på ett sätt är det så. Alla i Utjämningen har födelsedag femte maj, för enkelhetens skull. Jag är född den tredje februari. Men det regleras så att alla får samma födelsedag. På så sätt blir summan 90 genom hela äktenskapet.

– Okej, tusen tack för att du tog dig tid att berätta för oss om ditt liv.

Mina mungipor lever sina egna liv, jag fnissar, sträcker på mig och inser att jag precis har givit en perfekt intervju. Jag kommer att bli känd nu. Det gör mig exalterad. Jag känner att mina kinder blir varma och för att tänka på något annat tittar jag ut genom fönstret.

Solen går i moln och jag ser en stor fågel stiga uppåt.

Upp. Upp. Upp. Den är fri som jag.

Detta är novell nummer **3** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell i serien: https://www.simonjensen.com/pdf/Om_att_omsa_tid.pdf

Seriens ***första*** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story